

[Socialministeren]

på vore plejehjem, synes jeg, det drejede sig om at få et lovforslag gennemført så hurtigt som muligt. Men jeg tror, et forslag om fjernelse af lommepegebegrebet på vore institutioner for ældre på nuværende tidspunkt vil have meget svært ved at vinde forståelse, fordi der i mange tilfælde er tale om folk, som måske ikke selv kan administrere deres økonomi.

Vi lægger vægt på, at der bliver sat forsøg i gang med den ordning, som ældrekommisionen har peget på, og som jeg er tilhænger af. Der er i forsøgsvejledningen fra juni i år direkte peget på, at man kan lave forsøg med betaling for ophold på plejehjem og dermed undgå inddragelse af lommepege, og jeg ved, at flere kommuner allerede på nuværende tidspunkt lægger op til at igangsætte sådan nogle forsøg. Jeg tror, den bedste metode til afklaring af problemet er, at vi får nogle erfaringer med, hvordan det virker. Men som sagt er regeringen tilhænger af princippet om at fjerne lommepegeordningen, men at gøre det i huj og hast gennem et lovforslag tror jeg ikke er muligt at overskue konsekvenserne af. Derfor vil vi vejen omkring forsøgsordningerne.

Jeg kan sige til hr. Albertsen, som kom ind på spørgsmålet om rådighedsbeløbet, at vi naturligvis er klar til at fortsætte den diskussion, som vi har haft om dette spørgsmål i den foregående folketingssamling. Også det er et komplekst område, men forhåbentlig er det muligt at finde en fornuftig løsning på problemet.

Afslutningsvis skal jeg kun sige om det punkt, som har optaget sindene mest, at der ikke skal herske tvivl om regeringens ønske på dette område: det er en ligestilling ud fra den struktur, vi har i dag, men strukturen skaber vanskeligheder, og derfor kan det kun løses i to tempi: for det første ved det forslag, som foreligger her – der kan måske ske nogle tekniske forbedringer af det – for det andet ved en ændring af strukturen ved overflytning af psykiatriske hospitaler, som er egentlige plejehjem, til det sociale system.

Albertsen (S):

Jeg skal takke for de besvarelser, jeg fik, og dermed lidt afklaring af ministerens holdning til nogle af de tanker, som jeg fremførte på min gruppes vegne.

Men jeg fik jo ikke svar på det konkrete spørgsmål, som har relation til beslutningsforslagets konsekvens, nemlig om det fortsat også efter ministerens vurdering må erkendes, at der sker en forskelsbehandling. Nu er det som bekendt bedre at have en dårlig samvittighed end slet ingen at have, og jeg føler faktisk, at ministeren næsten afslørede, at han havde dårlig samvittighed i denne sag, da han forklarede den forskel, der vitterlig er.

Det er helt klart erkendt også fra vores side, at placeringen af de grupper, vi taler om, administrativt og politisk er så forskellig, at det nok havde været rart – nu er det jo altid nemmere at sige det bagefter – om ministeren i forbindelse med drøftelsen den 20. maj havde sagt: om selve intentionen at skabe ligestilling er jeg enig, men vilkårene for at realisere en sådan ensartet behandling er vanskelige og forudsætter – og det er derfor, ministeren for kommunerne, indenrigsministeren, også er inddraget på en eller anden vis – hvis man skal fjerne § 46, stk. 2, også, så vidt jeg kan vurdere, en ændring af sygehuslovens § 5.

Det kan man sige er at inddrage et andet lovforslag, men det kan godt være, indenrigsministeren med eller mod sin vilje – men dog forhåbentlig efterkommende – skal inddrage socialudvalget i disse forhandlinger, for det har en sammenhæng med den problematik, vi her taler om. Det er nok rigtigt, at de psykiatriske patienter kun beslaglægger ca. 5 pct. af vor hospitalskapacitet i antal, men med hensyn til varighed er der vel tale om 20–25 gange så langvarige ophold som dem, der er normale for somatiske patienter. Men lad det nu være.

Jeg følte, at der bag ministerens mange forklarende ord faktisk blev sagt: vi må erkende, at vi ikke har nået det, vi skulle have nået efter 20. maj-vedtagelsen, men det forhindrer jo ikke ministeren i at svare direkte på mit spørgsmål. Måske ville en besvarelse være en fuldstændig afklædning i så henseende, men under alle omstændigheder vil jeg bede ministeren om at svare på spørgsmålet.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg må starte med at sige til hr. Albertsen, at jeg allerede under debatten i maj måned gjorde opmærksom på, at dette område var meget kompliceret, og at det såkaldte tekni-